

UTÓSZÓ EGY MŰTÉTHEZ

Mikor e sötétbeborult világ
elaléltnan fetreng önmaga gyilkos
tőreitől; te áradó fényben gyógyító
sebet vágtaal esendő testemen s mindezt
oly néma alázattal, mivelted e lélekölő
korban, hogy felderengtem a fájdalomban is:
íme, mily tiszta ember végzi hivatását itt a
műtőasztalon, a Szellem bölcs műhelyében,
melyet szegény a szó dicsérni, — csak hömpölygő
áradását érzed a lélek kimondhatatlan mélyén!
... Ó, barátom, hidd el, ez az igazabb hősiesség;
az, amely menti, mit menteni méltó! Ez a tisztas
emberi forrongás csupán! Ahogy a nemesebb
gyümölcsfát ápolja a jó gazda, úgy bántál
te is betegeddel, ki gyarló örömök boldog
énekesének vallja magát. —

Ó, élni! élni! tisztán élni, csak azért,
mi örökebb! Ezt láttam és éreztem én, mikor
a kezéd láttam, a csillogó, gyógyító késsel,
melyet Isten keze vezetett egyedül s melyért
egy méltó jutalom van csak: a kicsorduló
szeretet, mely áldja hivatásod, — a többi
már hiú erőlködés, mit eltemet
a süket sötétség.

Berda József

ÁPOLÓNŐ

Gyarló vagy s mégis szeplőtelen a te
szemérmes hivatásodban. Szenyt és
váladékot takarítasz utánam s a többi
tehetetlen beteg után s mindezt oly
emelkedett alázattal miveled, hogy még
a bamba közömböst is ámulatba ejti.
Oly ritka tünemény vagy, hogy csak lehajtott
fővel köszönhetlek téged, ki jóval és
gonosszal szemben egyaránt a hősi emberség
ragyogó példája vagy. Ha van igazi
áldozatosság: téged illet annak legdicsfényesebb
koszorúja, boldog mániákusa te az önmészítő,
soha ki nem merülő sugaras szeretetnek, melynek
gazdag jegyese vagy te a halandók között.

Berda József